

Tövismozaik

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 24. szám, 2019. június 14.

A kilencvenes évek közepén a Nyugati pályaudvar metrómegállóban, lent, a két peron között volt egy könyvárus. Aki egyszer látta, biztos nem felejtette el, olyan jellegzetes, összenőtt szemöldöke volt, a gonoszokat szokták így ábrázolni, vagy inkább a nagy ravaszokat, mint a Süssiben a Kancellárt, de ennek a könyvárusnak nem hosszúkás arca volt, hanem kerek, és az összenőtt szemöldök alatt mosolygott a szeme. A fején bórsapka. Én nem felejtettem el, igaz, mindennap láttam, mert egy idő után a trolizásról átszoktam a metrózásra, gyorsabb volt, mondjuk, így is mindig elkéstem, de ez most mindegy, nem a reggelekről akarok mesélni (noha az elkésések tulajdonképpen az éjszakáim történetei, mert sosem tudtam lefeküdni, sosem tudtam elaludni, rémekkel társalogtam és rajzolni próbáltam, magamhoz nyúltam, elengedtem magam, haját mostam, lábat gyantáztam, féltem a másnaptól, menetrendszerűen, mígnem álomba szorongtam magam, aztán másnap nem tudtam időben felkelni): a délutánokról akarok mesélni, hogy valahányszor leszálltam a metróról a Nyugatinál, erős kényszert éreztem, hogy odamenjek a könyvárus ponyvájához, és vessek pár értő pillantást a könyvekre, albumokra, hogy mutassam, ez engem érdekel, én más vagyok, mint a többiek, akik csak úgy elmennek mellettük. A könyváruossal köszönni köszöntünk, beszélgetni nem beszélgettünk. Én nem felejtettem el az arcát.